

MIDNATTSROPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

**MEN SOM SKRIFTEN
SÄGER: VAD ÖGAT
INTE SETT OCH ÖRAT
INTE HÖRT OCH
MÄNNISKANS HJÄRTA
INTE ANAT, DET HAR
GUD BERETT ÅT DEM
SOM ÄLSKAR HONOM.**

(1 KORINTIERBREVET 2:9)

**GUDS LÖFTE OCH
UPPFYLLELSE**

Bibelstudium av
Zebastian Vidén

**BE FÖR ISRAELS
FRÄLSNING!**

Artikel av Melody
Sundberg

**EN NY OCH
LEVANDE VÄG**

Predikan av Arne Imsen

Guds hus

Kyrkor och tempel – eller sanna tillbedjare?

Text: Berno Vidén

Israel, som den nation vi ser idag, kommer att försvinna. Likaså Ryssland, Kina, Indien, USA och andra stormakter. Alla nationer och riken på jorden kommer inom en snar framtid att möta sitt öde.

När vi läser Bibeln förstår vi att de tecken som äger rum i tiden idag talar sitt tydliga språk. Vi har aldrig levt i en sådan tid som idag när vi bokstavligen ser hur Bibelns profetior går i uppfyllelse. Se på Jesu undervisning, apostlarnas, Daniels och övriga profeters undervisning. Alla talar samma tydliga språk:

”Världen och dess begär förgår, men den som gör Guds vilja består för evigt” (1 Joh 2:17).

Dock finns det ett rike, ett Guds hus, vilket kommer att bestå för evig tid, ett rike som inte kan skakas (Heb 12:28). Guds hus är inte beroende av materiella eller andra världsliga tillgångar. Det tar sig tydliga uttryck hos exempelvis Abraham som i tro gick ut från sitt land och sitt folk till ett land som Gud hade lovat honom. Han fick se landet men fick inte vara med om uppfyllelsen att inta landet. Men han såg, trodde och insåg evighetsvärdet i Guds löfte. Vad Abraham längtade efter var att se Jesus. Jesus sa:

“Abraham, er far, jublade över att få se min dag. Han såg den och glädde sig” (Joh 8:56).

Mose fick uppdraget att leda Israels befrielsetåg ut ur Egypten där man levt under svåra omständigheter i 400 år. Många var de rop som hade stigit upp till Gud. Efter ett mirakulöst uttåg befann man sig i öknen Sinai, vid Guds berg Horeb. Där talar Gud, riktlinjer dras upp och Mose får ytterligare en befallning, nämligen att bygga en boning åt Herren. Bara tanken måste ha varit hisnande för Mose, men han tar sig an uppdraget. Gud ger detaljbeskriv-

ningen från början till slut. Ingenting var lämnat åt slumpen. Gud sa:

“De [Israels barn] ska göra en helgedom åt mig, så att jag kan bo mitt ibland dem. Tabernaklet med alla dess tillbehör ska ni göra helt enligt de mönsterbilder som jag visar dig. Så ska ni göra (2 Mos 25:8-9).

Kapitlets sista vers påminner om hur viktig utformningen var och att alla material var precis som Gud sagt:

“Se till att du gör detta efter den mönsterbild som har visats för dig på berget (v 40).

Gud valde att bo i ett tält. Hur kan det vara en evig boning? Ett bristfälligt tält som skulle kunna blåsas omkull av en orkan eller lätt rivas av en illvillig fiende. Hur som helst var det Guds befallning att ett tabernakel skulle byggas. Gud själv var garanten till att huset skulle bestå, trots sin enkelhet. Det som tabernaklet representerar består för evig tid, ty det vittnar om det himmelska Jerusalem.

Tabernaklet följer Guds folk under många år, genom svåra avfallstider (se Domarboken) och ända fram till kung David, som får tanken att bygga ett hus åt Gud. Han

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871 (Print)
ISSN 3035-6229 (Online)

Tidningen ägs och ges ut av
Maranataförsamlingen.

Ansvarig utgivare: Berno Vidén
Redaktionen: Berno Vidén,
Paulus Eliasson och Zebastian Vidén

© Midnattsropet 2025

Kontakta tidningen för tillstånd att använda material.

info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se

Sprides fritt!

Omslagsfoto: Johannes Plenio

MARANATAFÖRSAMLINGEN

info@maranata.se
www.maranata.se

Siriusvägen 4 A, 175 65 Järfälla
Telefon: 070 201 60 20

Gåvor till Midnattsropet
Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71

får som första svar en påminnelse om att Gud redan bor bland sitt folk:

“Gå och säg till min tjänare David: Så säger HERREN: Skulle du bygga mig ett hus att bo i? Jag har inte bott i något hus från den dag jag förde Israels barn upp ur Egypten ända till i dag, utan jag har flyttat omkring i ett tält, i ett tabernakel” (2 Sam 7:5-6).

Gud tar dock till sig Davids vädjan och hans son Salomo blir den kung som bygger det första templet av sten i Jerusalem.

Salomos tempel

Inför invigningen av templet samlade kung Salomo Israels äldste och överhuvuden och Herrens förbundsark med budorden hämtades dit, för att placeras i det allra heligaste. Under högtiden sa Salomo:

“Herren har sagt att han vill bo i dunklet. Jag har nu byggt ett hus till boning åt dig, en plats där du kan bo till evig tid (1 Kon 8:12-13).

Därefter välsignade Salomo Israels hela församling innan han slutligen ber en oerhört gripande bön, en bön som uttrycker hur stort och fantastiskt det är att Gud bor ibland sitt folk, och hör sitt folks böner i detta hus:

”Om någon syndar mot sin nästa och man ger honom en ed att svära, och han kommer och svär eden inför ditt altare i detta hus, hör det då i himlen och utför ditt verk och skaffa dina tjänare rätt” (vv 31-32).

Bönen fortsätter:

”Om ditt folk Israel blir slaget inför en fiende för att de har syndat mot dig, men de vänder om till dig och prisar ditt namn och ber och ropar till om nåd i detta hus, hör det då i himlen och förlåt ditt folk Israels synd och låt dem komma tillbaka till det land som du har gett deras fäder. Om himlen stängs och regnet uteblir för att de har syndat mot dig, men de ber, vända mot denna plats, och prisar ditt namn och vänder om från sin synd...” (vv 33-35).

Område efter område lyfts fram i bönen och inkluderar även främlingar som inte tillhörde Israel, men som kommit dit för hans namns skull:

”Även om en främling som inte tillhör ditt folk Israel kommer från något land långt borta, för ditt namns skull – för också där ska man höra talas om ditt stora namn och din starka hand och din uträckta arm – ja, om han kommer

och ber vänd mot detta hus, hör det då i himlen där du bor och gör allt som främlingen ropar till dig om. Så ska alla folk på jorden lära känna ditt namn och vörda dig så som ditt folk Israel gör, och förstå att detta hus som jag har byggt är uppkallat efter ditt namn (vv 41-43).

Återkommande påminner Salomo i sin bön om hur Gud svarar på bön om man i ödmjukhet vänder sig till detta hus med en bön om bättring och söker Gud av hela sitt hjärta.

Gud bor inte i hus byggda av människohänder

Hur stort och mäktigt det här än var så handlade både tabernaklet och templet om förberedelser för något ännu större som skulle äga rum. Tabernaklet finns inte mer och både Salomos tempel och det som byggdes efter fångenskapen i Babel och sedermera restaurerades av lydkungen Herodes, är borta.

Templen hade sin specifika uppgift fram till den dag då Gud själv lät det fem meter höga förhänge som skilde Det allra heligaste i templet från övriga delar, rämna i två delar, uppifrån och ner. Det skedde i samma ögonblick som Jesus, vars kropp bröts itu, gav upp andan och dog.

Nya testamentet undervisar om församlingen som Guds hus på jorden och uttryckligen förklaras att det inte handlar om någon jordisk byggnad. Det står till och med att Gud inte bor i tempel gjorda av människohänder (Apg 17:24). Församlingen i tiden har aldrig fått uppdraget att bygga kyrkor, tempel eller andra helgedomar. Ändå är det just dessa ståtliga byggnader som utgör kärnan i många kyrkliga traditioner.

Jesus var tydlig. Han lät sig inte påverkas av alla de influenser som dominerade bland prästerskap, skriftlärd och fariseer, det judiska folkets elit. I centrum av deras stolthet fanns templet. Jesus flyttade fokus bort från sådant som prisades av människor och vände sig till utstötta människor för att uppenbara sin härlighet. Att Jesus var den efterlängtdade Messias var fördolt för de flesta. Man förväntade sig att han skulle träda fram på ett helt annat sätt än vad han gjorde, nämligen med templet i centrum, uppbackad av prästerskapet.

Ett talande exempel på hur Jesus gick tillväga var mötet han hade med en samaritisk kvinna vid Sykars brunn. Kvinnan levde under skam, var uppenbart sargad och illa ansedd och hade helst sluppit gå

den här vägen varje dag för att hämta det nödvändiga vattnet. Där, i anonymitet, väljer Jesus henne för att uppenbara det hela Israel väntade på. I samtalet Jesus hade med henne avslöjar han vem han var, nämligen den utlovade Messias. Kvinnan tar upp frågan om tillbedjan och nämner templet i Jerusalem och det här berget. Jesus säger:

”Tro mig, kvinna, det kommer en tid när det varken är på det här berget eller i Jerusalem som ni ska tillbe Fadern. Ni tillber vad ni inte känner. Vi tillber vad vi känner, eftersom frälsningen kommer från judarna. Men det kommer en tid, och den är redan här, när sanna tillbedjare ska tillbe Fadern i ande och sanning. Sådana tillbedjare vill Fadern ha” (Joh 4:21-23).

Guds hus på jorden har ingenting med katedraler och vigda kyrkorum att göra. Däremot bör Gud i våra hjärtan och som pånyttfödda blir vi tillsammans med rövaren på korset tempel är den helige Ande. Det är en boning som består för evig tid.

Det nya Jerusalem

Det investeras åtskilliga miljarder dollar i vapen för att stärka olika allianser och säkra landområden. Bildligt talat söker stormakterna säkra sina hus och utöva makt för lång tid framåt. Dock ligger dess framtida öde i Guds händer. Det finns endast ett hus som kommer att bestå och det är Guds hus. En dag mycket snart kommer Jesus att uppenbara sig i härlighet. Tillsammans med sin dyrt köpta brud (församlingen) träder det himmelska Jerusalem fram i all sin prakt och makt på jorden. Johannes beskriver händelsen i Bibelns sista bok:

Och jag såg en ny himmel och en ny jord. Den första himlen och den första jorden var borta, och havet fanns inte mer. Och jag såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner från himlen, från Gud, redo som en brud som är smyckad för sin man. Och jag hörde en stark röst från tronen: ”Se! Nu står Guds boning bland människorna. Han ska bo hos dem, och de ska vara hans folk, och Gud själv ska vara hos dem. Och han ska torka alla tårar från deras ögon. Döden ska inte finnas mer, och ingen sorg och ingen gråt och ingen plåga, för det som förr var är borta” (Upp 21:1-4). ■

Guds löfte oc

I nledningsvis vill jag påminna om Jesu undervisning om de anförtrödda punden. Vi läser i Lukas 19:13:

”Han kallade till sig tio av sina tjänare och gav dem tio pund och sade till dem: Gör affärer med det här tills jag kommer tillbaka.”

Vi som tagit emot Jesus i våra liv, såsom Herre och Konung, vi har alla även fått något att förvalta. Något att förmera. Det behöver inte nödvändigtvis handla om att vi alla ska stå på predikstolen och tala för massorna. Men vi har alla fått en gåva som vi har blivit anförtrödda att dela med oss av. ”Gå ut i hela världen” var Jesu sista uppmaning till sina lärjungar.

I liknelsen om de anförtrödda punden hade två av tjänarna förmerat sina pund, i olika grad. Den tredje däremot hade valt att gömma sitt pund i en duk. Kanske tyckte han att uppgiften var för stor, kanske såg han mer på sin egen styrka – eller svaghet, och bestämde att det är bättre att bara låta det bero. Kungen kommer snart och då får han tillbaka det som är hans.

I Samuelsböckerna läser vi om David, herdepojken som blev kung. Från början var det ingen som direkt räknade med att han skulle bli något speciellt i Israel, eller ens i Betlehem. Då profeten kom för att smörja en ny kung efter Saul, var han helt förbisedd. Han var inte ens saknad att börja med, utan var ute på marken med hjorden. En ung pojke, utan några speciella egenskaper som mänskligt sett skulle eftertraktas hos en blivande kung. Men vi läser att han var en man efter Guds hjärta:

”Jag har funnit David, Ishais son, en man efter mitt hjärta. Han ska utföra

Bibelstudium av Zebastian Vidén

min vilja i allt.” (Apg 13:22)

Jag ska inte uppehålla mig hos David nu, mer än att konstatera det som de flesta av oss redan känner till. Genom Guds ledning blev han kung, först i Juda, sedan i hela Israel. Han gjorde felsteg, men sökte Guds nåd. Och Gud gav honom löftet om hur hans ätt ska bestå för evigt på Israels tron. Vi kan t.ex. läsa i Psalm 89:3-4:

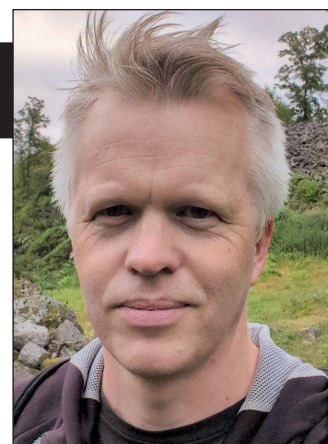
”Jag har slutit förbund med min utvalde, gett min ed till min tjänare David: Jag ska låta din ätt bestå för evigt och bygga din tron från släkte till släkte.”

Åren går. David blev gammal och dog så småningom. Hans son Salomo blev kung efter honom, men avföll och började bli tolerant mot det som inte ska tolereras. Men Guds löfte stod dock kvar.

Efter att Salomo lämnat jordelivet så uppstod en konflikt och riket delades. De tio stammarna i norr bröt sig loss, och kvar blev Juda och Benjamin med Jerusalem under kung Rehabeam.

Kung följde sedan på kung. Avfallet från Gud växte för varje generation som gick, utom i vissa undantagsfall då vi kan läsa om hur Gudslängtan blommade upp. Längtan efter det sanna och genuina. Vi kan som exempel läsa om kung Josias reformation i 2 Kungaboken 23, och om hur han befälde att Påsken skulle firas – som då inte hade firats sedan Domartiden, alltså före kung Davids tid.

På 700-talet före Kristus föll Samaria, som

då var huvudstad för de tio stammarna i norr, och folket fördes bort. Juda rike förblev dock under något drygt århundrade till.

Guds löfte. Ja, vad hände med det? Han som en gång som 18-åring varit kung i Jerusalem under rekordkorta 3 månader, undrade nog. Enligt Bibelns författare hade han inte varit någon speciellt god kung, utan var en av alla i raden som gjort det som var ont i Herrens ögon. Men han måste ändå ha undrat då han satt fängslad i Babel. Löftet Gud gett David verkade helt utom räckhåll. Löftet om att Davids ättlingar för alltid ska sitta på Israels tron.

Jojakins farbror Sidkia som tagit över styret av Jerusalem efter att Nebukadnessar fört bort Jojakin, hade försökt göra uppror, men det hade slutat katastrofalt. Nu låg templet i ruiner och stadens murar var nedbrutna. Allt hopp var ute.

Men ett skott ska skjuta upp ur Ishais avhuggna stam.

Åren gick. Århundraden gick. Babel, det mäktiga riket som verkade vara så väl grundat mötte sin undergång i det persiska riket. Ytterligare ett rike i en lång rad

h uppfyllelse

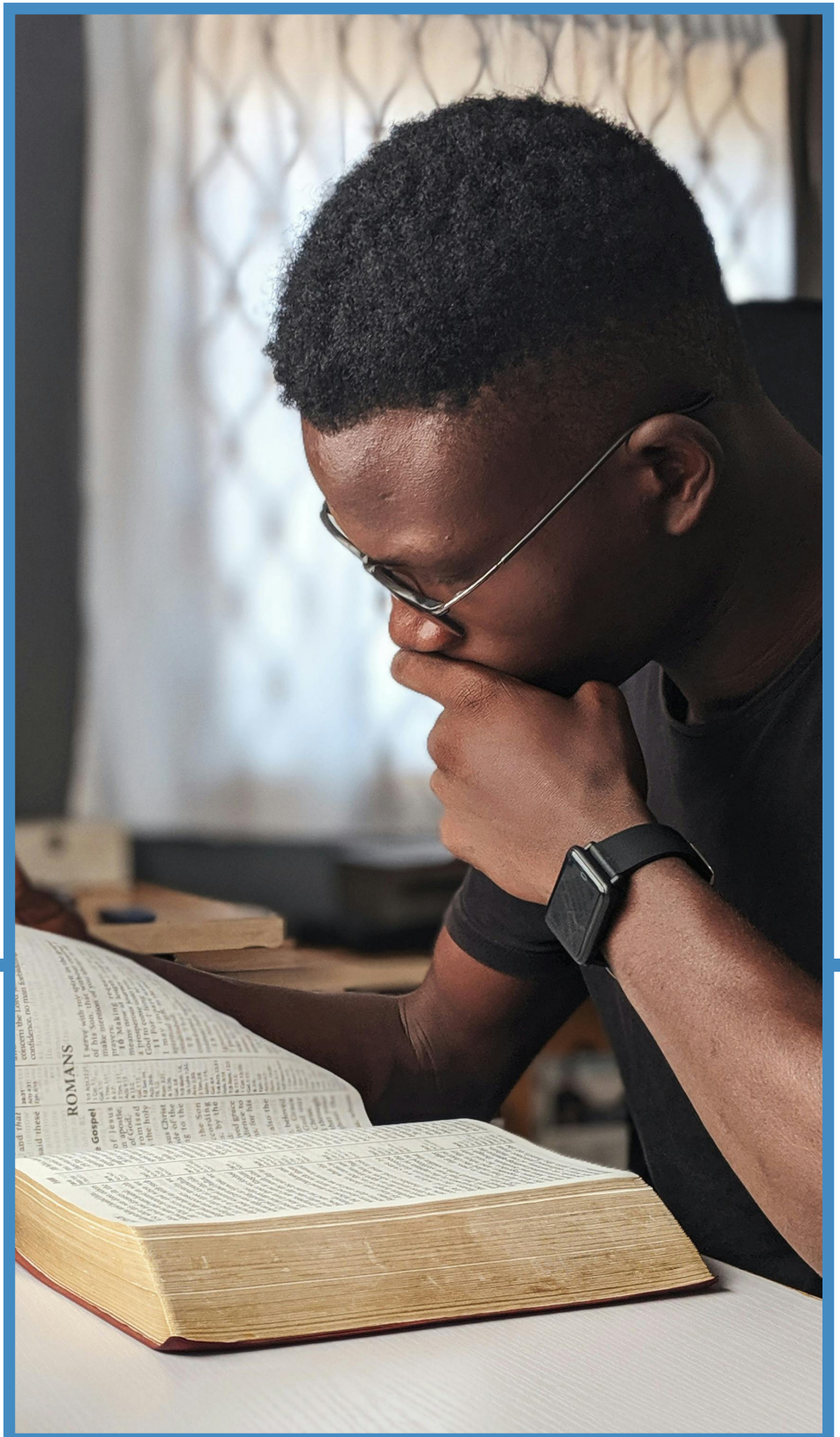
av riken som egentligen representerade exakt samma bakomliggande vilddjursmakt. Kung Koresh befallde att templet i Jerusalem skulle byggas upp. Ytterligare tider passerade och murarna byggdes upp. En liten bit i taget, men med en vision som bara Gud kan ge. Läs gärna i Nehemja och Esra om detta arbete.

Persien trycktes så småningom tillbaka och Grekland äntrade spelplanen. Det kan tyckas slumpartat hur världsimperierna avlöst varandra i förhållande till Guds plan och löften. Men nog är det mäktigt att se hur Gud använder dessa på olika sätt för att hans plan som funnits allt sedan världens skapelse, ska nå sin fullbordan.

Mot alla odds så kan vi se hur Davids, och Jojakins ättelinje fördes vidare genom all turbulens.

Och så gör Rom entré. Det mäktigaste rike världen någonsin hade skådat, som även det på ett högst osannolikt sätt blev ett redskap i Guds händer. Detta rike som

**Tänk att när vi
väl får se Honom
så kommer allt
vad vi studerat,
läst och föreställt
oss att blekna i
jämförelse.**

verkligen la hela den då kända världen under sina fötter.

Vi läser i Lukas 2 om hur kejsar Augustus ville göra en folkräkning. Inte handlade det om att han märkbart brydde sig om folken Rom härskade över, men han vill konsolidera makten. Återigen ser vi hur Gud verkligen är den som håller allt i sin hand, och Jesus föds i Betlehem till följd av detta. Enligt löftet till profeten Mika i kapitel 5 vers 2:

”Men du, Betlehem Efrata som är så liten bland Juda tusenden, från dig ska det åt mig komma en som ska härskas över Israel. Hans ursprung är före tiden, från evighetens dagar.”

Hur Jesus föddes, levde, korsfästes och uppstod är inget som skett lite på måfå. Det är ingen slump att han offrades utanför staden, upphängd på ett trä, där han blev bärare av vår förbannelse. Gud singlade heller inte slant och tänkte att kanske kommer Jesus stå upp från de döda, eller inte – vi får se hur det går. Nej, Jesus är uppståndelsen och livet, för Jesus är Gud inkarnerad. Livet är inte enbart ett attribut han har, det är något Jesus är. Och i honom är vi delaktiga i samma liv.

Då Gud skulle uppfylla sina löften sände han inte en representant eller talesman i form av en ängel eller en profet. Istället investerade han sig själv i sin skapelse, därigenom att han blev människa.

Det finns ett tv-program som heter *Så mycket bättre*. Jag har aldrig sett programmet, men däremot rubriken då och då. Och just *Så mycket bättre* är vad Guds löften är, än vad någon människa kunnat förstå.

”Men som Skriften säger: Vad ögat inte sett och örat inte hört och människans hjärta inte anat, det har Gud berett åt dem som älskar honom.” (1 Kor 2:9)

Något av vad jag vill lyfta fram med den här texten är att oavsett hur våra liv ser ut; vi kanske tycker att vi har förlorat allt vi kämpat för i livet. Vi kanske inte förstår att se hur Gud på något sätt skulle ha en väg framåt i vår nuvarande situation. Det kan kännas hopplöst.

Men se på löftet om Messias, om hur allt ledde fram till Jesus födelse, död och uppståndelse. Det gick många långa år utan att någon med mänsklig logik kunde se en väg framåt. Efter att en förhållandevis liten grupp judar återvänt till Jerusalem efter exilen, så gick det sedan flera

hundra år utan att något verkade hända. Men Gud verkade. Gud är alltid verksam.

Och sedan. De flesta som väntade på Messias väntade sig någon som politiskt skulle befria dem och ge dem en militär fördel gentemot den omkringliggande världen. Men istället kom Gud och gav dem något mycket större: Det varje människa så innerligt behöver; gemenskap med Skaparen. Ett förhållande till Gud vår Far. Och som om inte detta var nog så blev även vi hedningar inkluderade i detta.

Nu väntar vi på dagen då vi ska få möta Jesus på skyn. Det finns många teorier om hur det ska gå till, om hur vedermödan ska gå över jorden, och om hur Gud en

gång ska bringa välsignelse till skapelsen under tusen år och sedan under evigheten. Och allt detta är intressant. Själv älskar jag att läsa och studera om detta, och jag vill verkligen uppmuntra er att göra detsamma.

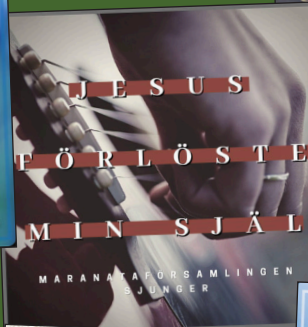
Men ändå, tänk att när vi väl får se Honom så kommer allt vad vi studerat, läst och föreställt oss att blekna i jämförelse.

Men tills detta sker så vill jag avslutningsvis återknyta till inledningen av den här texten. Vi har fått pund att förvalta. Vi har alla fått olika gåvor; och av dem menar jag att tiden är en av de mest värdefulla. Gud har gett oss var och en möjlighet att använda vår tid här och nu för hans rike. Gör det. Jesus kommer snart! ■

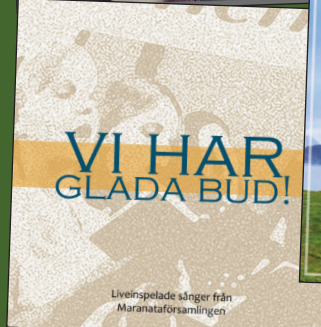
MARANATASÅNG PÅ SPOTIFY!

På Spotify finns många album med musik av Maranataförsamlingen och Arne Imsen, från 70- till 00-talet. Sök gärna också på Hans Lindelöw och Linda Boman, för fler album utgivna av Maranata.

Scanna QR-koden för att komma till Maranata på Spotify.

DET JAG FICK HÖRA SOM BARN LEDDE MIG RÄTT

Vittnesbörd av Asta Olausson

Det är alltid underbart att få samlas i Jesu namn, att ha det oerhörda privilegiet att vi en gång fick nåd att säga ja till Jesus och att han har bevarat oss. Tänk att han fött oss på nytt.

Jag levde ett ganska utsatt liv, men jag hade hört evangelium om Jesus och visste att enda lösningen var att lära känna Jesus. Jag hade börjat göra karriär, gick på socialhögskolan och allt möjligt, men redan som barn hade jag fått höra om Jesus i söndagsskolan. Det är så förunderligt att det man hörde som barn finns där.

Det är så viktigt att förmedla budskapet om Jesus till barnen, att de får det i sina hjärtan. Vilken hemlighet det är att Gud sedan genom den helige Ande kan skapa en längtan i våra hjärtan och i barnens hjärtan.

Barn är väldigt begränsade och beroende av att få ha något att tro på som inte bara hänvisar till den här jorden, det materiella. För barnen finns det ett perspektiv, eller någonting bortom. Det kan Jesus knyta an till när som helst, och speciellt när man kommer upp i lite äldre åldrar och upplever den här kallelsen att söka ett djupare liv i Gud.

Det kan inte bara ta slut, utan det måste finnas något mer: det kan inte vara så att människor dör och sedan är allt bara slut utan det måste finnas en fortsättning. Att få frid inför detta och fortsättningen är ett behov som finns

i alla människor; vad som händer när jag inte är i den här tiden längre.

Vi får påminna och vaka över varandra så att vi håller fast vid den tro som var från begynnelsen, så att vi inte börjar skapa något nytt som är människotankar. Vi får ta vara på Guds ord för det är levande, kraftigt och tveeggat och det åtskiljer själ och ande, märke och ben.

Den dag Jesus kommer eller den dag han

kallar oss, så finns det något att knyta an till inom oss, i vårt väsen. Han skapar en hunger i våra hjärtan efter att få möta honom. Det är något som finns hos alla människor. Många söker bland avgudar i försök att mätta det behovet, men det blir aldrig mättat utan att ha en levande tro på Jesus. Vår längtan blir befruktad genom ett möte med den eviga världen. Jesus har berett oss en boning hemma hos sig. ■

Nya Testamentets sångbok

Ett nytt besök i Uppenbarelseboken, del 3

Text: Paulus Eliasson

Att Psaltaren är en slags sångbok, känner nog de flesta bibelläsare till. Men att Uppenbarelseboken också är en sångbok – eller till och med en himmelsk musikal och opera – är kanske inte lika bekant. Låt oss se lite på det.

Att förstå genren i den litteraturen man läser är alltid viktigt. För inte så länge sedan läste jag en roman, där jag trodde att första kapitlet var ett förord av författaren. Det blev mer och mer absurt ju längre jag läste – tills jag till slut tänkte: "Vilket liv lever egentligen denna författare?!" Men då såg jag att jag hade missförstått. Det var inte författaren som talade om sig själv – utan protagonisten. Då föll brickorna på plats.

Det kan därför vara en god hjälp att fundera lite på vilken genre Uppenbarelseboken är. Och ju mer man ser på det, desto mer ser man att den är väldigt mångfacetterad. Det är en apokalyps. Men det är också en epistel. Dessutom så är det, menar jag, en speciell sångbok, omgiven av förklaringar till varje sång. Lite som en musikal eller en opera. Och den börjar i kapitel fyra.

Kom upp hit!

Direkt efter att Jesus har dikterat sändebreven för Johannes, får han en syn där han ser en dörr stå öppen i himmelen, och han hör en stämma som säger "Kom upp hit". Det Johannes får, är en kallelse till att byta perspektiv från det jordiska och

till det himmelska. Man kan ju verkligen fundera på vad som händer i himmelen, medan vi har våra problem här på jorden. Det första vi får veta av Johannes, är att Gud sitter på sin tron:

"Genast var jag i Anden. Och se, en tron stod i himlen, och någon satt på tronen. Och han som satt där liknade en ädelsten, som jaspis och karneol, och runt omkring tronen fanns en regnbåge som liknade smaragd" (Upp 4:2–3).

Jesaja, Hesekiel och Daniel är några av dem som flera hundra år före Johannes såg in i himmelen – och de såg samma sak. En tron, och på den satt Herren. Oavsett vem som verkar härskare på jorden, så är himmelens tron ohotad. Det måste ha varit betryggande för de sju församlingarna som brevet är riktat till; att få veta att samtidigt som de levde under förtryck av kejsaren på tronen i Rom, så satt deras Herre på himmelens tron.

24 äldste och 4 varelser

Runt tronen fanns det också 24 andra troner, och på dem satt "tjugofyra äldste klädda i vita kläder och med kronor av guld på huvudet" (v. 4). Utan att jag ska gå djupt in i texten och dess paralleller till andra bibelställen, så kan jag säga att den vanligaste teorin, och den som jag tycker ger mest mening, är att de 24 äldste representerar de heliga från både det gamla och det nya förbundets tid. Man kan säga att de är himmelska representanter för Guds folk på jorden.

Dessutom ser Johannes fyra "varelser", den ena ser ut som ett lejon, den andra som en tjur, den tredje hade ett ansikte som en människa, och den fjärde liknade en örn (Se Upp 4:7–8). Det kan låta nästan surrealistiskt att tänka sig att sådana varelser finns i himmelen – och man kan fundera på vad de är för något, eller vad de representerar. Tjuren är den starkaste av tamdjuren. Lejonet det starkaste av vilddjuren. Örnen är luftens härskare. Människan är jordens härskare.

Jag tror att de fyra varelserna representerar den levande skapelsen på jorden. Det är andliga representanter för den skapade världen. Det finns också många paralleller mellan de fyra, och de keruber som omtalas på många ställen i Gamla testamentet.

De första sångerna

Jag vet att det finns många andra teorier om de 24 äldste och de fyra varelserna – men i stället för att gå igenom och diskutera dem, så ska vi ta utgångspunkt i teorin som jag har valt att presentera här, och se vad som då följer. Så här står det i vers 8:

"Var och en av de fyra varelserna hade sex vingar och fullt med ögon runt om och på insidan. Dag och natt säger de utan uppehåll: 'Helig, helig, helig är

HELIG, HELIG, HELIG ÄR HERREN GUD ALLSMÄKTIG, HAN SOM VAR OCH SOM ÄR OCH SOM KOMMER!

Foto: Shalagh Murphy, pexels.com

Herren Gud Allsmäktig, han som var och som är och som kommer.” (Upp 4:8)

Detta är en lovprisning som påminner mycket om vad seraferna säger i Jesaja 6:3. De fyra prisar Gud för att han är allsmäktig, och för att han är evig. Det, skulle man kunna säga, är skapelsens vittnesbörd om Gud. När vi ser på naturen, universum och allt skapat omkring oss, så ger det ett bevis för Guds existens, hans makt, och hans eviga väsen (se Rom 1:20 och Psalm 19:1–5).

Men det är inte bara skapelsens representanter som lovar Gud, utan när de 24 äldste hör skapelsens vittnesbörd, så sjunger de också en kör:

“Och när varelserna prisar och ärar och tackar honom som sitter på tronen och som lever i evigheters evighet, då faller de tjugofyra äldste ner inför honom som sitter på tronen och tillber honom som lever i evigheters evighet. De lägger ner sina kronor inför tronen och säger: 'Värdig är du, vår Herre och Gud, att ta emot lov och ära och makt, för du har skapat allt. Genom din vilja kom det till och blev skapat.'” (Upp 4:9–11)

Gud har krönt människan med värdighet, genom att ge oss uppdraget att vara hans avbild. Det är ett konungsligt ämbete. Men i mötet med Guds storhet och makt, så kastar de av sig sina egna kronor, och faller ned och tillber. Och de bekänner Guds värdighet till att ta emot lovet, äran

och makten – därför att han är skaparen. Detta är en sång som skapelsen har sjungit sedan tidernas morgon – och som heliga i alla tider har sjungit.

Jag kan levande se för mig en diakon i en av de sju församlingarna, låt oss kalla honom Silvanus från Smyrna, som sjöng dessa körer tillsammans med sina syskon. Jag tänker att de kanske samlade sig i en skog, en bit utanför stadens portar i all hemlighet. Silvanus leder församlingen i en lovsång, ackompanjerad av suset från träden. De sjunger skapelsens lov till Gud, och de sjunger om Guds värdighet att ta emot vår tillbedjan. Men detta är bara början på Uppenbarelsbokens sångskatt.

Lovsång till Lammet

Så kommer vi till Uppenbarelsbokens femte kapitel. Där ser vi åter på honom som sitter på tronen, och vi får veta att han har en bokrulle i sin hand – och att den är förseglad med sigill:

“Och jag såg en väldig ängel som ropade med stark röst: 'Vem är värdig att öppna bokrullen och bryta dess sigill?' Men ingen i himlen eller på jorden eller under jorden kunde öppna bokrullen eller se in i den.” (Upp 5:2–3)

Bokrullen, så som jag förstår det, är ett köpekontrakt, och ägaren har rätten att friköpa jordens invånare. Det är ett annat sätt att säga det som vi frikyrkliga uttrycker så här: "Vi är friköpta genom Lammets blod!" För det är vi. Och det är

precis det som beskrivs här i kapitel 5. För efter att Johannes har sört över att ingen är värdig att öppna bokrullen, så står det:

“Men en av de äldste sade till mig: 'Gråt inte! Se, Lejonet av Juda stam, Davids rotskott, har segrat. Han kan öppna bokrullen och dess sju sigill.'” (Upp 5:5)

Detta är ett annat sätt att säga: "Jesus Kristus är segerherren från Golgata!", men med en mer apokalyptisk känsla. Och det som händer när Lammet tar emot bokrullen, är att både de fyra varelserna – tillsammans med de 24 äldste – faller ner inför Lammet, och sjunger en ny sång. Något som aldrig har hörts tidigare; en sång som bryter fram vid korset och den tomma graven:

“Och de sjöng en ny sång: 'Du är värdig att ta bokrullen och bryta dess sigill, för du har blivit slaktad, och med ditt blod har du friköpt människor åt Gud av alla stammar och språk och länder och folk. Du har gjort dem till ett kungarike och till präster åt vår Gud, och de ska regera på jorden.'” (Upp 5:9–10)

En ny lovsång, som handlar om Lammet som blev slaktat. Och nu är det inte bara de fyra och de 24 som sjunger – utan hela himlen stämmer in:

“Och jag såg, och jag hörde rösten av många änglar runt tronen och varelserna och de äldste. Deras antal var tiotusen gånger tiotusen och tusen gånger tusen, och de sade med stark röst: 'Lammet som blev slaktat är värdigt att

FRÄLSNINGEN TILLHÖR VÅR GUD, SOM SITTER PÅ TRONEN, OCH LAMMET!

ta emot makten, rikedom, visheten, kraften, äran, härligheten och lovsången!” (Upp 5:11-12)

Först sjöng fyra varelser. Så 24 äldste. Så dessa tillsammans. Och nu – miljoner av himmelens härar. Inte nog med det – utan himmelens sång når ända ner till jorden, och under jorden – och ner i havet:

“Och allt skapat i himlen och på jorden och under jorden och på havet och allt som finns i dem hörde jag säga: 'Honom som sitter på tronen, honom och Lammet tillhör lovsången och äran och härligheten och makten i evigheters evighet!’” (Upp 5:13)

Detta är en slags profetisk syn av det som aposteln Paulus talar om i Filipperbrevet 2:

“Därför har Gud också upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn, för att i Jesu namn alla knän ska böjas, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är Herren, Gud Fadern till ära.” (Fil 2:9-11)

Det som Jesus gjorde på Golgata, är bland annat att han skapade en helt ny sång; nämligen sången till det slaktade Lammet. Och den sången når längre än någon annan sång. Jesus sa själv att evangeliet om hans rike skulle predikas över hela världen, och till alla folk. Och det är dit Uppenbarelsebokens sångbok är på väg.

Historiens största lovsångskör

Om vi för ögonblicket hoppar över Uppenbarelsebokens sjätte kapitel (men vi ska komma tillbaka till det i kommande nummer av MR), så plockas temat från kapitel fem upp igen i kapitel sju. Först får Johannes höra talas om en skara på 144 000, en rest av Israels stammar, som ska frälsas. Detta i enlighet med de otaliga löftena från profeterna, om att Israels folk inte ska förlora sin tjänst och roll för Gud.

Det räknas upp 12 000 från varje stam (utom Dans, oklart varför), och med det kan man absolut säga att Guds rättfärdighet är oskadad. Han lovade att en rest skall frälsas. En rest är frälst.

Men. Detta är, som sagt, vad Johannes hörde. Vad han ser, är något helt annat:

“Därefter såg jag, och se: en stor skara som ingen kunde räkna, av alla folk och stammar och länder och språk. De stod inför tronen och inför Lammet, klädda i vita kläder och med palmläder i sina händer ...” (Upp 7:9)

Han hörde om 144 000. Han såg en skara som ingen kan räkna. På samma sätt som det fanns en förväntan på Jesu tid om att Gud skulle sända sin Messias för att frälsa en rest av Israels folk från deras förtryckare – men den Messias som Gud sände gjorde så oändligt mycket mer. Inte 12 000 från var av Israels stammar, utan en oräknelig skara från alla folk, alla stammar, alla länder och alla språk. Detta är

evangeliets sprängkraft!

Utan att på något sätt utesluta, ersätta eller omintetgöra löftena från Gamla testamentet – så utvidgas Guds plan till det som han lovade Abraham från begynnelsen:

”I dig ska jordens alla släkten bli välsignade” (1 Mos 12:3).

Nu vet jag att den stora vita skaran inför tronen är omdiskuterad i teologiska kretsar. Inte minst bland dispensationalister (till vilka jag räknar mig själv), där en del menar att detta enbart handlar om människor som har kommit ut ur den stora vedermödan – perioden mellan uppräckelsen och den slutliga domen.

Men jag tror att den tolkningen ignorerar den stora bilden som tecknas i Uppenbarelseboken. Vi har gått från 4 varelser, via 24 äldste, via himmelens änglar, till att himmelen, jorden och havet sjunger tillsammans. Och detta är ett annat sätt att uttrycka det crescendo: En stor skara som ingen kan räkna, av alla folk och stammar, står inför tronen – klädda som präster och kungar – och prisar Gud:

“... och de ropade med stark röst: 'Frälsningen tillhör vår Gud, som sitter på tronen, och Lammet!' Och alla änglarna stod runt tronen och de äldste och de fyra varelserna, och de föll ner på sina ansikten inför tronen och tillbad Gud och sade: 'Amen! Lovsången, härligheten, visheten, tacksägelsen, äran, makten

Foto: Shelagh Murphy, pexels.com

och kraften tillhör vår Gud i evigheters evighet. Amen.” (Upp 7:10-12)

Nu sjunger de tillsammans i all evighet, sitt lov till Gud och Lammet. Detta är Guds plan i sin fullbordan. Målet med all skapelse, är att vi ska ge ära till Gud, och glädja oss i hans närhet i all evighet. Det är detta vi ser i Uppenbarelseboken 4-7, om vi gräver lite djupare i texten.

Om vi nu ser på Uppenbarelseboken som (bland annat) en sångbok, så får saker och ting ett nytt perspektiv. Silvanus från Smyrna, som lever som kristen med rädsla för sitt eget liv, kan i sin lovsång få uppleva att himmelen rämnar, och sången han sjunger till Gud Lammet, är en sång där skapelsen, historiens heliga män och kvinnor, så väl som änglar och andeväsen, stämmer in i.

Och det kan vi också. Jag vet inte om du kanske är ensam, sjuk, upplever att livet är meningslöst, eller får erfara förföljelse och motstånd för att du bekänner dig som kristen på arbetsplatsen. Men helt säkert har du upplevt situationer där det bryter dig ner att bara se på omständigheterna runt omkring. Att då få lyfta blicken – gärna tillsammans med syskon – och sjunga med i de himmelska sångerna ...

”Det är som en fläkt ifrån ovan, som Herren oss sänder ner; att stärka den trötte vandrar, som upp emot himlen ser.” ■

Jesus, tack att du frälst våra själar
Vilken kärleksgärning från dig!
Vi behöver ej vandra som trälar
uppå syndens och världens breda stig.
Nej, du lyft oss till nådens klippa
med din varliga genomstungna hand
För att vi skulle helvetet slippa,
nu vårt hjärta till dig står i brand.

Icke är det så lätt alla gånger
att gå denna smala stig,
Icke klingar från hjärtat lovsånger
som det borde, när motgång möter mig.
Men jag vet att en dag är jag hemma
efter vandrigen, tung och svår.
Och jag vill en lovsång uppstämma
då min tanke till hemmet går.

Herre, tack för all glädje du sänder
mellan provningar tunga och grå.
Ofta sorgen till lycka sig vänder
och man får luft under vingen också.
Ty du älskar att glädja barnen
och förlåta oss snedsteg vi gjort,
Vi kommer då långt framåt på vägen
ja, vi hastar glatt mot himmelens port.

Herre, tack för din fostran och kärlek
att vi inte får allt vi begär.
Käre Fader, du vet ju vårt bästa
och all tuktan din kärlek ju är.
Herre, lär oss att tacka för motgång
och ej knorra då vi provade är.
Lär oss tacksamt dig prisa med lovsång,
Du är värd ett stort tack, Herre kär!

Att vara Guds barn

Dikt av Maj-Len Rönnlund

Herre tack för det himmelska hemmet
som väntar efter jordelivets strid.
Det är värt all vår kamp och vår möda,
genom strid går det hemåt i frid.
Och där fienden lägger ut snaror
han gör allt att vi falla må,
Men vår Jesus, du hjälper från faror,
leda hem dina barn du förmå.

Herre, tack att du är gode herden
och du känner så väl dina lamm.
Du har frälst oss från synden och världen,
ifrån lockande glitter och glam.
Du känner vår svaghet och brister
därför tog du ju allt på dig själv,
Och naglade fast allt vid korset,
där får vi bada i nådens blodsälv.

Herre, tack att du så helt dig har offrat
för att köpa oss fria från synd.
Vi mänskobarn som mot dig så har felat
du löste från syndens band.
Jesus kär, vad vi längtar att se dig
att få röra vid din sargade hand.
Tack att vi i evighet får vara hos dig
uti himmelens underbara land.

En är medlaren:

JESUS KRISTUS

**Appell av
Robin Vidén**

En medlare används för att hitta lösningar i olika situationer, exempelvis under svårlösta konflikter länder emellan. Vi ser hur man genom medling söker efter lösningar i konflikten mellan Ryssland och Ukraina där flera europeiska länder och även USA engagerat sig. Man försöker och försöker på olika sätt och det verkar inte finnas några mänskliga lösningar. När det gäller medling behöver båda parter vara överens samtidigt som medlaren måste vara väldigt insatt i konflikten. Medlaren ska också ha förtroende för båda parterna.

Medlare för ett bättre förbund

I 1 Petrus brev läser vi om en medlare mellan Gud och människan, nämligen människan Jesus Kristus. Han är både sann Gud och sann människa. Det står så här i 1 Petrus brev 1:20:

”Han var utsedd redan före världens skapelse men har nu i dessa sista tider uppenbarats för er skull. Genom honom tror ni på Gud, som har uppväckt honom från de döda och gett honom härlighet, så att er tro och ert hopp står till Gud.”

Jesus var utsedd före världens skapelse och väl insatt i Guds sinne och tankar, och denna Guds rättfärdighet som krävdes på grund av människans synd, vilken ligger som ett hinder för människan att nå Gud. Jesus var insatt i situationen och hade vad som krävdes. Det heter också om honom i Hebreerbrevet: ”Se, jag kommer för att göra din vilja, o Gud.” Jesus är

inte bara Gud, han är också sann människa, prövad i allt.

Den första människan förlorade allt. Under sista skapelsedagen läser vi om hur Gud sagt att allt är gott, ja till och med att allt är mycket gott, och han vilade på den sjunde dagen. Människan var där, i den bästa av världar, men förgrep sig och sökte kunskap genom en annan väg än att lyssna till Gud. I olydnad gick man filosofins väg eller andra vägar än att vänta och bida Gud. Varningarna var tydliga: Ta inte i detta, rör det inte. Om du gör det kommer du att döden dö.

Trots att de var i den bästa av världar så föll dock människan, blev offer och förlorade sin klädnad; denna ljusdräkt hon ägde. I denna frihet var tanken att de skulle utbreda Eden och på ett sunt sätt råda över skapelsen. Genom sin olydnad mot vad Gud hade sagt förlorade de dock allt och fick kläder av Gud för att skylla skammen och skylla sig för köld och hetta.

Den andra människan

Den ”andra människan” – Jesus Kristus – prövades till det yttersta ute i öknen. I öknen hetta kämpade han under fyrtio dagar utan mat och dryck, efter att han hade döpts av Johannes. Det står att Anden förde honom ut i öknen för att frestas. I svaghet och utsatthet skulle han möta fienden. Vi ser i denna den andra människan att fienden fick ge vika och lämna honom. Jesus segrade i öknen.

Senare, i Getsemane, genomlider Jesus en ännu större prövning: ”Min Far! Om

det är möjligt, så låt den här bägaren gå förbi mig. Men inte som jag vill, utan som du vill.” Övergivenheten var enorm då han på grund av människans synd korsfästes: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig? Jesus led djupt, som skuldoffret. Han iklädde sig köttslig gestalt, men han var ingen syndare. Jesus blev iklädd synden och prövad i allt, ända till sin totala uppgivenhet och yttersta svaghet. I denna sin svaghet utropade han på korset: ”Det är fullbordat!”

Nyckeln

Det finns en medlare mellan Gud och människa – människan Jesus Kristus. Det är en enormt stor sanning. Han är medlaren prövad i allt. Gud är fullvärdig medlare och vi människor får kapitulera inför detta och acceptera honom som medlare. Då blir himmelen vår och gemenskapen med den underbara Jesus en oerhörd bekräftelse i våra liv.

Genom tron tar vi emot honom och den rättfärdighet som han representerar blir min rättfärdighet och jag får nya kläder; en rättfärdighetsskrud. Det är Guds Ande som verkar. Anden har fött mig på nytt till ett levande hopp, som det står i sången: ”Andens vittnesbörd jag fått, nu jag vet vad jag ej förr förstått. Bibelns väg den bästa är, vandra för mig här.”

En är medlare mellan två parter – men det är Gud som tar initiativet för att möta människan. Redan i begynnelsen var Jesus Guds offerlamm och han ska föra saken till sin slutliga lösning.

I inget annat namn

Det finns sidor i den här medlarens roll som ingen annan kan utföra. Skriften säger att hos ingen annan finnes frälsning, än hos Jesus. Vare sig i himlen eller på jorden. Grunden för detta är hans blod, som utgavs en gång för alla. Jesu blod är det enda som har lämnats kvar på den här jorden när Jesus for upp i sin härlighet, blodet från det fullvärdiga offret – Jesus.

I Hebreerbrevet 9:24 står det så här:

”Kristus gick inte in i en helgedom som är gjord av människohand och som bara är en bild av den verkliga helgedomen. Han gick in i själva himlen för att nu träda fram inför Guds ansikte för vår skull.”

En var värdig. Han gick in i själva himlen för att nu, för oss, för vår skull. Sedan står det:

”Inte heller skulle han offra sig flera gånger, så som översteprästen varje år går in i det allra heligaste med blod som inte är hans eget. I så fall hade han varit tvungen att lida många gånger sedan världens skapelse” (vv 25-26).

Du kan tänka dig hur mycket som har offrats för människans situation under historien men som aldrig har kunnat lösa det huvudsakliga problemet fullt ut.

”Men nu har han trätt fram en gång för alla vid tidernas slut för att genom sitt offer utplåna synden” (v 26).

Vi har en medlare som har förstått Guds avsikt och Guds stränghet inför synden,

och som inte visste av någon synd. Han blev gjord till synd, men han var ingen syndare. Han drack kalken innan han skulle vidare fram mot korset. Hans ord på korset, ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?”, talar så oerhört. Sedan har vi crescendo: ”Det är fullbordat!”

Det står att Jesus törstade när han hängde på kordet. Det var inte den här mänskliga törsten först och främst, utan det var för att släcka människans törst, hennes hopp-löshet. Nu har han trätt fram en gång för alla. Det som har varit och det som ligger framför. Synden är utplånad i och genom en enda människa. Jesus gick hela vägen och blev ett välbehagligt offer inför Gud.

Det heter vidare:

”... han ska träda fram en andra gång, inte för att bära synd utan för att frälsa dem som väntar på honom” (v 28).

Bibelöversättningen 1917 skriver: ”Låta sig ses av dem som bida honom, till frälsning.”

Frälsningens slutmål!

Vi talar om den förhålligade Jesus Kristus. Han som är sann Gud och sann människa. Kroppen är borta från graven. Han sitter på Faderns högra sida i höjden och han ska träda fram en andra gång. Inte för att bära synd utan för att låta sig ses av dem som bida honom.

Jag blir salig av de här verserna. Vi har en medlare! Det är för oss allesammans så att vi får kapitulera inför honom. Det är den enda vägen för människan, så att

rätt ton kan nå fram till människans hjärta, rätt håg i en tid där hatet blir mer och mer påtagligt. Så vet vi också att människan bär på så mycket elände. Vi har blivit hans fiender, och egentligen är det så att vi hatar honom. Hur har vi då kunnat komma till honom? Gud har tagit första steget att försona människan med sig själv.

Vägen är öppen, men han förefaller vara tyst många gånger för dig och mig. Du har varit med på vägen. Det kan vara i kärlek, i olika situationer, för att det här kärlet ska få en riktad blick. Men Guds öra är aldrig långt borta från den som ropar till honom. Han sätter inte dövörat till den som ropar till honom, till den som längtar efter honom, som inte vill något annat.

Rövaren på korset sa: Tänk på mig. Han bad om en tanke. Jesus, tänk på mig när du kommer in i ditt rike. Jesus svarade: Sannerligen säger jag dig: Idag ska du vara med mig i paradiset. En tanke räckte.

Medlaren är en, människan Jesus Kristus. Tack Jesus att du i sanning är en medlare och att det inte finns frälsning i något annat namn. Tack Jesus för att du har svarat upp inför allt. Tack att du ska låta dig ses av alla som bida efter dig. Tack att du kommer snart. Tack att även den här jorden ska födas på nytt. Tack för den helige Ande och den inneboende källan. Tack för ditt blod. Tack för seger i ditt namn. Amen. ■

EN NY OCH

Predikan av
Arne Imsen (1998)

LEVANDE

Foto: Kelly, pexels.com

U tav helt speciella orsaker ska jag ställa frågor utifrån några texter. Det är en text från Gamla och en från Nya testamentet. De här texterna har jag umgåtts med i många år, läst åtskilliga gånger och studerat, såväl texterna som kommentarer och sökt att förstå den inre hemligheten i detta förunderliga tänk som uppenbarligen finns i detta Guds Ord.

När jag ställer frågorna har jag inte minsta tanke på att försöka med en textutläggning. Det är viktigt, men just nu tror jag inte att det är det viktigaste. Det är närmast en appell som jag skulle önska blev riktigt genomträngande. Vi måste förstå att det här inte är en betraktelse för uppbyggelse, fastmer en signal till väckelse, och att det ytterst är frågan om uppbrott.

När jag talar om uppbrott vet jag inte riktigt om vi har klart för oss vad detta i realiteten innebär. En sak är i varje fall klar och det är att vi inte är vid målet ännu. Tendenser och böjelser att vi gärna vill slå oss till ro är tydliga inom områden

som vi inte alla gånger upptäcker som en fara, men som leder till passivitet och vidare in i ett tillstånd av sömnmaktighet.

Då det drabbar oss kommer det i form av drömmar – lyckodrämmar eller mar-
drömmar – men alltid lika verklighets-
främmande. Vi får erfarenheter som inte förmår oss att komma in i Guds vilja, men som tvärt om inbillar oss att vi är där, trots att vi har avlägsnat oss från det som var från begynnelsen.

Den här gammaltestamentliga texten är väldigt märklig i all sin korthet, och den nytestamentliga är om möjligt ännu märkligare. På nytestamentlig mark möter vi de ting som förebildas i Gamla testamentet. De synliggör på ett alldeles speciellt sätt Guds utomordentliga planer för sitt folk.

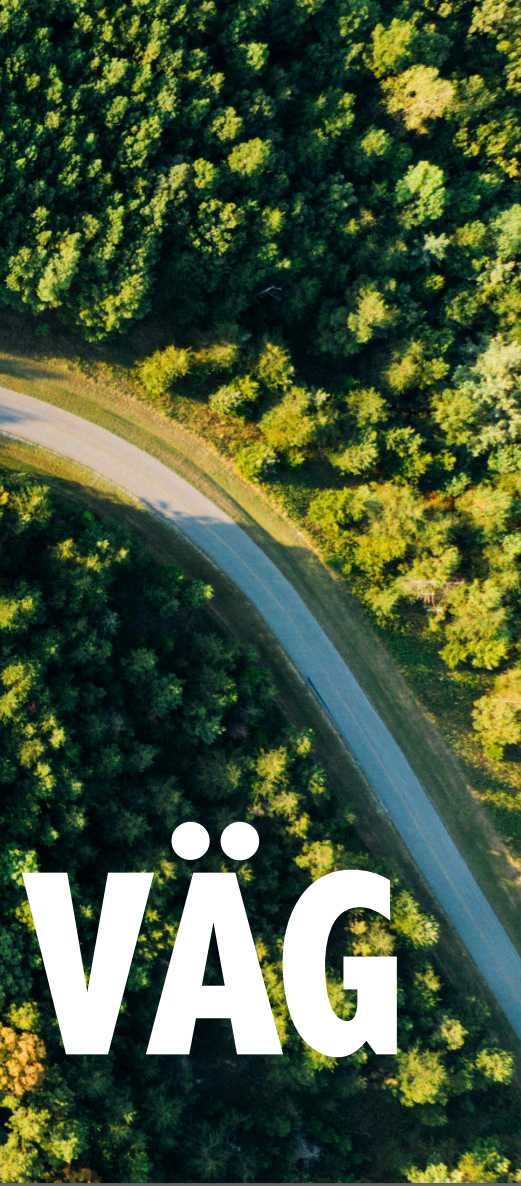
I Domarboken som är en mycket intressant bok och tillhör något av den mest underbara väckelselitteraturen. Nu ska jag inte tala om det och jag ska heller inte ägna mig särskilt mycket åt historien, utan utifrån vad jag läser ska jag försöka

att nå ditt hjärta, så det här blir livsviktigt.

”Israels barn gjorde det som var ont i HERRENS ögon, och han gav dem i midjaniternas hand i sju år.” (Dom 6:1)

Vad är det Gud ser hos sitt folk? Generellt kan vi penetrera det problemet men jag tror inte att vi kommer till något egentligt svar om vi inte tar ett steg till och gör det här helt speciellt och personligt. Vad är det Gud ser hos dig och mig? Då tänker jag inte på enskildheter. Vad är det han ser med avseende på vårt liv, vår tjänst? Vad är det han vill se? En tredje gång. Vad är det Gud ser som hans eget folk tydligt inte upptäcker? Uppenbarligen därför att de är förförda och förblindade. Vad är det Guds folk borde se och ta konsekvenserna utav? Frågorna är egentligen tillräckliga för provning.

För det första måste det bli en självkritik eller självprovning, kyrkokritik och kyrkoprovning, men också samhällskritik och samhällsprovning. Varför lever jag? Hur lever jag? I vilket samhälle är jag och så är ju frågan i vilket kulthus rör jag mig?

VÄG

Det här är fruktansvärt viktiga frågor för att alltsammans det här handlar om en gestaltning av en idé eller idéer, eller av en ideologi eller ideologier.

Det är ett liv som levs till ära för någon och något jag tillber. Jag kan ju under sken av att tjäna Gud vara en villolärare, ett offer för idéer och föreställningar som är vedertagna och etablerade, men som alltid är lika vilseledande. Jag måste lära mig för att förstå, vi behöver inte bara se ytligt och bedöma ytligt. Vi behöver se tingen med Guds ögon.

Herre, vitalisera våra andliga livsorgan! Skärp oss så att vi kan se tydligare och klarare och komma i harmoni med din fullkomliga vilja. Låt det ske här och nu den här dagen. Gud i himlen, ge oss den här honungen så att vi kan se klart och tydligt och därigenom upptäcker fienden, men också dina rika möjligheter att besegra honom.

Det är helt uppenbart att om vi börjar rannsaka Guds Ord så upptäcker vi ganska snart att Gud aldrig nöjer sig med

åskådarens roll. Han önskar inte vara åskådare för att beundra våra arrangemang. Han är inte nöjd med att vara åskådare till det vi kan åstadkomma och prestera. Vi är inte dåliga då det gäller påhittigheten för verksamheten och vår tillvaro. Vi kan ju hitta på vad som helst och det finns livsfrågor och andra frågor som vi löser på ett påhittigt sätt för att vi är uppfinningsrika, och sällan helt ärliga. Nog har vi sanningen, men frågan är om det är sanning i hjärtegrunden. Jag vill inte påstå att det saknas, men det handlar om sanning i hjärtegrunden.

Vad är sanningen om Gud och människan, om tiden och evigheten? Jag tänker inte fortsätta att ställa frågor utan går rakt in i Nya testamentet för att hitta svar. Nog är det väl något förväntat då det heter att Israels folk gjorde vad ont var? Det var ju inte på det sättet att de hade något behov av att vara upproriska mot Gud. De trodde sig verkligen tjäna Gud.

Man skulle kunna säga så här att de gjorde så gott de kunde. Det vill säga, de tog till de metoder och lösningar som de fann vara lämpligast i varje situation. De hade många kloka, visa och mäktiga de kunde fråga, men de underlät att fråga Gud och däri begick de ett stort misstag. Till och med de som föreföll vara de visa och kloka kom att bli en direkt orsak till att de havererade.

Jag stannar inte vid enskildheter här utan ser det i ett större sammanhang, för det är verkligen stort. Det finns några punkter där det här slår igenom så småningom, och det är på dessa punkter Guds folk uppenbarligen haft stora svårigheter; relationsfrågorna, att finna sin plats i tiden. Relationen till Gud, samtiden, grannarna.

Så har vi det som är så vanligt, den enkelriktade trafiken som man menar utövar ett hot i tiden mot att etablera kontakter med grannar och andra folk. Inte för att likbildas i första hand även om det vanligtvis blir resultatet, utan i den tron att de ska kunna hjälpa, stödja och berika. Då är vi genast inne på ett område; ekumeniken.

Ekumenikens ursprung

Var börjar egentligen ekumeniken någonstans? Vem är portalfiguren in i denna ekumeniska värld med alla dess förödande konsekvenser? Ekumeniken har sin upprinnelse i Kain som blev så förnärmad på sin bror Abel, som inte visade någon som helst vilja till alliansmöte. Han sa nej.

Han kunde inte delta av någon anledning. Sedan kommer det här: Herren såg till Abel och hans offergåva. Det var där konflikten uppstod. Vad ser du? Ser du kainslikhet i vår gudstjänstutövning eller ser du abelslikhet?

Jag tänker inte svara på frågan men det ligger ju nära till hands att Kain invigde den breda ekumenikens väg. Den slutar inte i Nya Jerusalem, om du trodde det. Den slutar i Babylon. Han invigde en väg och blev en religionens vägbyggare. Han fortplantar sig genom nya generationer och utvidgar hela tiden på sitt rent utomordentliga sätt den här vägen som blir allt bekvämare, bredare och tydligare.

Det är en väsentlig skillnad på den väg Kain invigde tidigt i skapelsens begynnelse och den nya och levande väg som Herren Jesus Kristus invigde. Det är två

Det är en väsentlig skillnad på den väg Kain invigde tidigt i skapelsens begynnelse och den nya och levande väg som Herren Jesus Kristus invigde.

helt oförenliga vägar och de går aldrig parallellt. Aldrig. De korsar varandra, och vi ska inte till Babylon. Vi ska till Nya Jerusalem, varifrån vi väntar vår Herre.

Kan Herren se till vårt offer och ge sin välsignelse?

I Kains gudstjänst finns allt det som behagar människan. Där finns dofterna,

färgerna, formerna. Där finns konsten, ritualerna, liturgin, ceremonierna, moralen och etiken. Allt det finns där, allt det som tillgodoser olika smakriktningar i människans värld. Påhittiga former, extasen. Men i Abels gudstjänst som är så annorlunda saknas allt detta. Där flyter blodet.

Utan att blod utgjuts ges ingen förlåtelse, förkunnar Abel. Från Abels altare riktas ett rop mot himmelens Gud. Det är

Det är helt uppenbart att det hade hänt något i Laodicea som hade lett till att Jesus blev bortkultiverad (...) och så står han utanför och bultar.

inte ett vanligt, inomvärldsligt sensuellt kärleksbud utan ett rop om nåd över en förlorad mänsklighet. Där synden var stor, där överflödade nåden.

Mose och andra trädde fram på sitt sätt med sina budskap, tydligt och med manifestationer. Men med Jesus Kristus kom nåden och sanningen som till fulla kan frälsa alla som kommer till honom.

Det finns bibeltexter som ger klarhet så att vi kan orientera oss. Nya testamentet ger utomordentliga besked, men risken är att vi går förbi dem och tappar bort dem, inte orkar med dem för de verkar så jobbiga. De är helt annorlunda till sin karaktär och bryter sönder vår föreställningsvärld, gudsuppfattning, ja vår människosyn. Så det blir ingenting som

stämmer med tidens gudsföreställningar, Guds rikets presentationer och gudstjänstideal.

Vi får hjälp av några brev som kallas för sändebrev och de är sju till antalet. Då vi börjar titta på vad Gud ser så står det helt klart att hos fem församlingar hade den situationen uppstått att de egentligen hade fått uppdragsgivaren emot sig. De hade gjort ett val vid någon tidpunkt som kom att bli ödesdigert. Jag nöjer mig med att konstatera det.

Två församlingar skilde sig från de fem övriga och en av dem är alldeles speciellt intressant just nu, för oss den här dagen. Den här analysen, röntgenbehandlingen av församlingen i Filadelfia, ger oss en bild av församlingen som är helt förunderlig.

Herre, det står att du såg och drog dig tillbaka för att du fann ting hos ditt folk som var oförenligt med ditt väsen, helt oförenligt med dina planer och du drog dig tillbaka och ditt folk utlämnades till fiender som skövlade de fält som ditt folk skulle bärga in.

Genom vanmakt, genom fruktan, genom kraftlöshet. Du drog dig tillbaka och ditt folk utlämnades åt fiender, ditt folk som hade sått, bearbetat arealerna, fick finna sig i att de mognade fälten som skulle bärgas in i deras lador, skövlades av fiender och själva fick de dra sig tillbaka till hålor i bergen.

Där har du den retirerande kristenheten som gömmer sig i sina kyrkor av rädsla för fienden. Ty Gud har dragit sig tillbaka. Han har uppträckt sånt som han definitivt inte kan acceptera eller identifiera sig med eller ge sin välsignelse åt.

Laodicea

Det är helt uppenbart att det hade hänt något i Laodicea som hade lett till att Jesus blev bortkultiverad eller möjligen bortrationaliserad, och så står han utanför och bultar. Vi kan konstatera att det är en väldigt tragisk syn med Jesus utanför. Då måste man fråga sig: Vem var då innanför? Program saknades inte. Verksamhet saknades inte. Intresse saknades inte. Det fanns mycket attraktivt och imponerande. De själva var riktigt nöjda.

Vet du vad föreståndaren proklamerar i sin förnöjsamhet? Jag är rik, mig fattas intet. Har du hört något liknande trots att Jesus står utanför: Jag är rik, mig fattas intet. Den där texten säger allt i sin korthet. I nästa moment kommer det

som vänder upp och ner på deras föreställningar och ger en fullständigt ny och sann bild av den verklighet de borde leva i, men uppenbarligen hade förlorat. "Du vet inte att du är ..." Ska man vara så där kritisk och försätta människor i sådana personliga kriser och låta församlingar hamna i sådana oerhörda kriser?

... i den här jubileumsskriften finns definitivt ingenting av det vi menar är absolut nödvändigt för att det överhuvudtaget ska bli en jubileumsskrift värd att presentera.

För att göra det här kort så tror jag att det inte finns någon förnyelse utan kris. Därför säger vi:

Herre, du vet vad som är nödvändigt. Hjälp oss!

Filadelfia

Sardes förklarade och återopade. Gud såg och bedömde. Så kommer vi till Filadelfia där jag ska stanna. Alla de här sju sändebreven är egentligen en jubileumsskrift som skrevs under mycket märkliga förhållanden. Jag vill påstå att det är något alldeles speciellt och enastående i den heliga historien. Den skrevs av en gammal man, bortåt hundra år. En jubileumsskrift som hatar allt det som vi skulle betrakta som en självklarhet om vi skulle skriva

den. Församlingen i Filadelfia firade 40-årsjubileum och i den här jubileumsskriften finns definitivt ingenting av det vi menar är absolut nödvändigt för att det överhuvudtaget ska bli en jubileumsskrift värd att presentera.

Det finns ingenting om pionjärerna, ingenting om vem som startade. Ingen statistik. Ingenting om offerinsatser. Ingenting om numerärer. Ingenting om sången och musiken eller aktiviteterna i övrigt. Ingenting av det vi menar är nödvändigt för att framhålla och riktigt peka på Guds väldiga och dräpliga gärningar. Ingenting. Det är avskalat fullständigt allt det som skulle kunna ta äran från församlingens Herre, eller låta människor bli upptagna av sådant som egentligen hör världen till. Inga namn är nämnda, inga verksamhetsformer, inga insamlingsresultat. Det är avskalat allt sådant som människor beprisar. Vad kan detta innebära? Vad är det då den församlingen har, eller för att uttala det lite annorlunda: Vad var det Gud såg?

Gud inte bara bekände sig till församlingen, utan han kungjorde vad hans församling egentligen representerar. Brevet är en jubileumsskrift utan någonting

annat än sådana här märkliga uttalanden: Vål är din kraft ringa. Skriver man så i en jubileumsskrift? Där är det väl fråga om styrka och kapacitet, kvantitet och framgång?

Men Gud säger: "Vål är din kraft ringa." Inte obefintlig, men ringa. Men du har det som himmelens Gud bekänner sig till och vill manifestera: Du har tagit vara på mitt ord. Där har vi styrkan. Du har tagit vara på mitt ord och inte förnekat mitt namn. Sedan heter det: Och eftersom du har tagit vara på mitt bud om ständaktighet så ska jag ta vara på dig.

I de meningarna ligger det enormt mycket; Guds omsorg om det folk som bär hans eget namn och som han bekänner sig till.

Rätt perspektiv

Vi ber: **Herre, skala av allt som du inte kan bekänna dig till. Skala av allt det som vi presterar och åstadkommer.** Ska vi lära av det här och ta konsekvenserna utav det så blir det en märklig tid. Det rätta perspektivet, det som ger alltsammans verklig mening och som ger hållfasthet, stabilitet och en meningsfull framtid är detta: Jag kommer snart!

Medvetenheten om Jesu närvaro och

Jesu tillkommelse ger församlingen en självklar avgränsning och avskildhet. Den som vinner seger ska jag göra till pelare i min Guds tempel. Filadelfiakristna är pelarkristna som representerar denna stabilitet och uthållighet, och får också vara med om denna underbara slutfas i församlingens historia; hemförlovningen och slutlönen.

Tack Jesus att du vill göra oss till helgjutna filadelfiakristna som förstår att prioritera och fattar att det vi måste kämpa för och ta vara på är Ordet och Namnet. Något annat behöver vi inte för att kunna förverkliga vår uppgift och fullborda församlingens tidsålder i triumf.

Vet du vad det står om Guds väldiga kärlek? Hans ögon överfar hela jorden. Vi behöver få klarhet över vad det är han ser hos oss. Det står om honom som har ögon som eldslågor. Vågar vi släppa till honom? Har vi något val? Vi måste få vara med om detta. Det är faktiskt en ynnest. Herre, du vet vad församlingen behöver idag. Det du ser kommer antingen att leda till att du stöttar ditt folk och lyfter det eller att du drar dig tillbaka och prisger det åt fienden. ■

Ett stort tack till alla gåvogivare!

Midnattsropet har kategoriskt sagt nej till statssubventioner, och bekostas helt och hållet av frivilliga gåvor och ideell arbetskraft. Motivationen är att Jesus kommer snart, vilket är uppfordrande. Vi önskar att även fortsättningsvis få vara en röst för ett sant maranatabudskap i vår tid – Kom, Herre Jesus!

Evangelisation med utdelning av biblar, Midnattsropet och traktater är en annan viktig del som bekostas av gåvor. När vi står ute på torgen ser vi hur speciellt unga människor närmar sig för att få en Bibel. Det är ett stort både bön- och tacksägelseämne.

Radioprogram och poddar sprids dagligen via Stockholms närradio och där poddar finns. Mer information finns på församlingens hemsida: www.maranata.se

Just nu är församlingens missionär Berno Vidén i **Dominikanska republiken** och han förmedlar hälsningar från missionsläkare Dory Díaz, pastor Isaías Rodriguez, syster Esther Melo och många fler. Missionen har under den senaste tiden haft möjlighet att bistå med hjälp till både akuta sjukdomsfall och studier. Exempelvis råkade vår broder Marcelós ettåriga dotter i Haiti ut för en svår brännskada i ansiktet och på huvudet, då en gryta med kokande mat välte över henne. Tack vare läkarhjälp och medicinering som vi lyckats få fram medel för att bekosta, så har vi förhoppning om att den lilla flickan blir helt återställd.

Tack också för gåvor till broder Varghese Thomas arbete i **Indien**, och till vår broder Vasily Muravitskijs församling i krigets **Ukraina**. Ja varmt tack för rika gåvor till församlingens arbete.

BE FÖR ISRAELS FRÄLSNING!

**Text:
Melody Sundberg**

Jag går ut igenom Jaffaporten, en av många portar i Jerusalems gamla stadsmur. Samtidigt passerar en grupp ultra-ortodoxa judar. Männen, iförda långa svarta rockar och hattar, parerar folkmängden utan att lyfta blicken från sina små böneböcker. Kvinnorna skjuter barnvagnar framför sig medan de övriga små håller i kjolarna. Troliken är de på väg till Västra muren

för att be. Ingen av dem vet att nio månader senare ska Hamas mörda 1200 israeler och kidnappa ytterligare 240, en händelse som blir startskottet för ett långt och fruktansvärt lidande för både Gazas och Israels befolkning.

Det lidande folket

Judarna är antagligen det folk som utsatts för mest förföljelse under historien. De senaste åren har antisemitismen ökat till astronomiska nivåer. De flesta judar har antingen själva utsatts, eller känner någon som utsatts, för någon form av antisemitism. Judarna är ett lidande folk.

Ändå känner de flesta judar inte sin egen lidande Messias. Trots att 2,4 miljarder människor världen över bekänner sig som kristna, tror endast en bråkdel av judarna på Jesus. I Israel är endast 30 000 judar, 0,3% av landets befolkning, så kallade messianska judar.

Vad israelerna anser om Jesus är svårt att sammanfatta, för åsikterna skiljer sig åt mellan sekulära och religiösa judar. Men en sak är nästan alltid gemensam: Tron att Jesus inte är för judar.

Många menar att Jesus var en kristen person som kom till hedningarna och startade en ny religion som kallas kristendom, och denna kristendom yttrar sig framför allt som katolicism. Andra tror som det står i Talmud, att "Yeshu" var en oregerlig yeshiva-elev som hamnade i avgudadyrkan och förledde folket. "Yeshu" är för övrigt en ordlek på Jesu hebreiska namn, en akronym som betyder "må hans namn och minne utplånas". Ytterligare andra menar att tro på Jesus är förknippat med avguderi eftersom, menar man, idén att Jesus skulle vara Gud är oförenlig med den judiska tankevärlden.

Men det slutar inte där. Det finns en tanke om att kristen mission i själva verket handlar om att utrota det judiska folket. Många menar att om en jude börjar tro på Jesus är han inte längre en jude, utan en kristen. Ju fler judar som bekänner sig till Jesus, desto färre judar finns det. En ny Förintelse.

Hur har det blivit så här? En del av det har förstås sin grund i den fruktansvärda antisemitism som kyrkan har gjort sig skyldig till genom årtusenden. Tidigare i historien har judar tvångskonverterats

och i denna process tvingades de överge sin judiskhet. Detta har gjort att judarna är väldigt misstänksamma mot allt som har med kristen tro att göra, och allra mest misstänksam är man mot kristna som försöker missionera. I Israel finns till och med anti-missionärsorganisationer som aktivt och aggressivt bekämpar kristen mission.

Messianska judar förföljs svårt

En dag blir jag kontaktad av en ultra-ortodox jude på Facebook. Han berättar att han bor i Israel och har kommit till tro på Jesus, men han vågar inte vara öppen med sin tro. Han vet att om någon får veta att han följer Jesus, kommer både han själv och hans fru förlora sina arbeten, och då har de inte ekonomi till att ta hand om sina barn.

Detta är en verklighet många judar står inför när de väljer att bekänna sig som Jesu efterföljare. Trots att Israel är ett demokratiskt land där kristna tillåts utöva sin tro, lever messianska judar under svår förföljelse – speciellt de som har en bakgrund i de striktare religiösa grupperna. När någon börjar tro på Jesus blir han eller hon omedelbart utesluten ur gemenskapen. Man förlorar sitt arbete, sina vänner, och många gånger till och med sin familj. Judar som erkänner Jesus som sin Messias och Frälsare hängs ut offentligt och får veta att de ej längre är judar, att de kanske till och med aldrig varit det – eftersom det anses omöjligt att en jude skulle kunna tro på Jesus.

Trots att 2000 år har gått sedan Jesus dödades på korset har alltså inte mycket hänt vad gäller situationen för Jesustroende judar. Visst, de stenas inte längre på gatorna, men de verbala "stenarna" gör kanske nästan lika mycket skada.

Det bortglömda folket

För många kristna hör Israels och Jerusalems beskydd till de vanligaste böneämnen, och det ska vi naturligtvis fortsätta med. Men kommer vi ihåg att be för judarnas frälsning? Tänker vi på att judarna ska nås av evangelium?

Det verkar tyvärr inte så. I en artikel på den kristna sidan Jesaja53 skriver den messianske juden Sheldon Sawyer:

"En messiansk organisation som ansvarar för judisk evangelisation i Nordamerika har samlat in data som visar att kyrkans minst nådda religiösa och etniska grupp, när det gäller missionsarbete, faktiskt är det judiska folket – i Israel såväl som i USA."

Det är anmärkningsvärt att så många kristna glömt bort sina judiska systrar och bröder! Och de messiansk-judiska organisationerna som utför mission i Israel står ofta ensamma. Varifrån kommer detta ointresse för evangelisation för Israels folk? Jag vet faktiskt inte. Men jag tänkte gå igenom tre möjliga anledningar här.

En del menar att vi inte behöver be eller vittna för judarna, eftersom de "automatiskt" blir frälsta. Men när Jesus vandrade på jorden prioriterade han

judarna. Han befälde de tolv apostlarna att inte gå till hedningarnas område eller någon samarisk stad, utan i stället till de förlorade fåren av Israels hus (Matt 10:5-6).

Han sa till och med:

"Jag är inte sänd till andra än de förlorade fåren av Israels hus" (Matt 15:24).

Vidare uppmanade Jesus sina lärjungar att sprida evangeliet med start i Jerusalem, Judéen och Samarien, och därefter över hela jorden (Apg 1:8).

På samma bana skrev Paulus att evangeliet är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror – juden först, men också greken (Rom 1:16). Det är sant att Paulus skrev att "hela Israel ska bli frälst" (Rom 11:26), men utifrån sammanhanget verkar detta handla om en framtida händelse. Precis som Paulus skriver har en förhändelse drabbat en del av Israel, och det är precis vad vi ser idag. Men den har inte drabbat alla!

Andra menar att judarna inte behöver Jesus. Allt de behöver göra är att följa Torah. Men det står om Jesus:

"Hos ingen annan finns frälsningen, och under himlen finns inget annat namn som människor fått genom vilket vi blir frälsta" (Apg 4:12).

I andra Korintierbrevet 3:16 skriver Paulus att först när judarna omvänder sig till Herren (dvs. Jesus), tas den slöja som ligger på deras sinnen bort, och när den

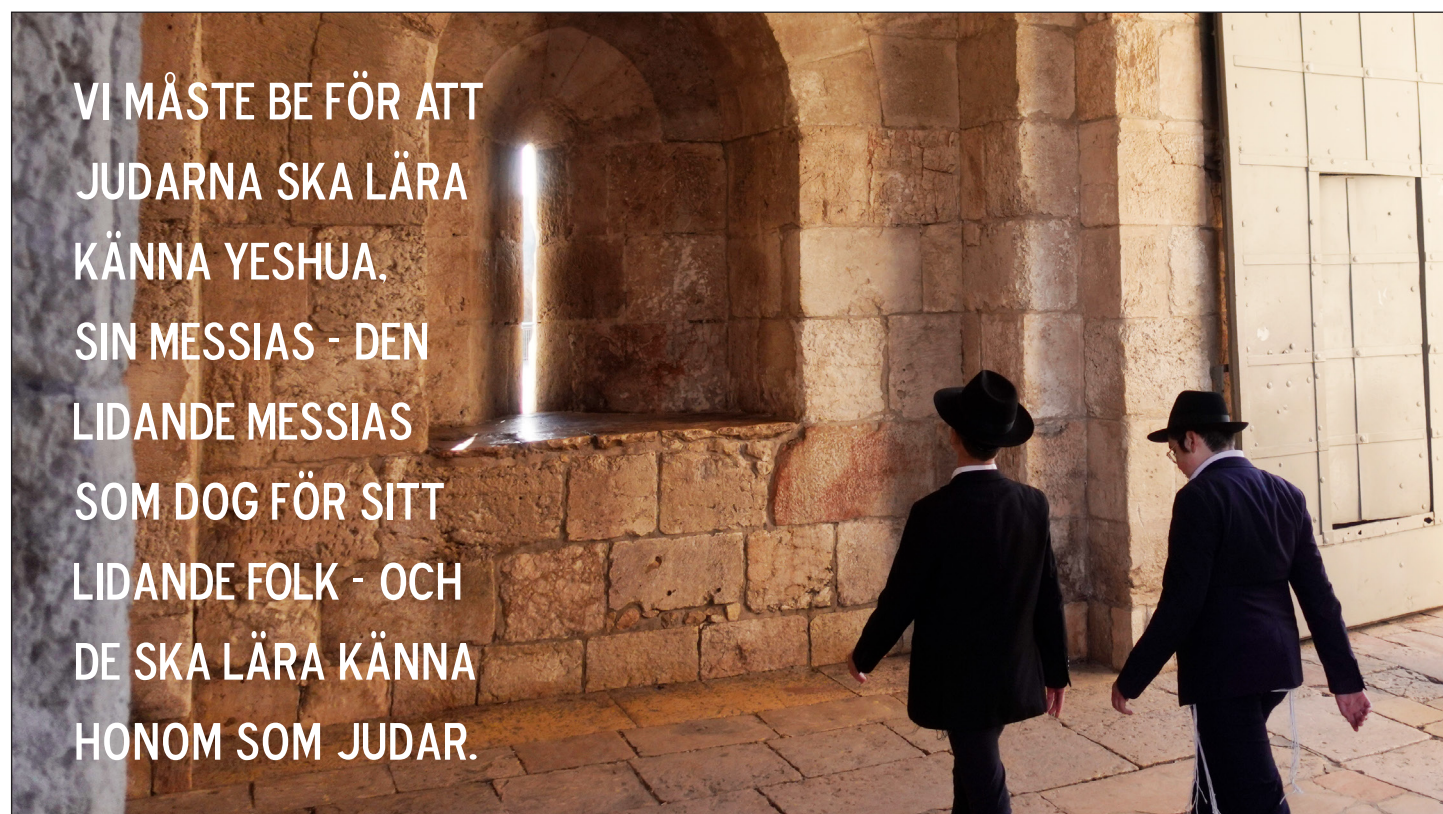

Foto: Mikael Sundberg

gör det, får de se Kristi härlighet (4:4). Att judarna inte skulle behöva Jesus är alltså inte sant. Jesus sade ju också att de som inte känner Sonen, känner inte heller Fadern (Joh 14:7, Joh 5:23, Joh 5:42-43, etc). Detta gäller naturligtvis inte bara judarna, utan alla – oavsett religionstillhörighet.

En tredje grupp menar att kyrkan ersatt det judiska folket som Guds utvalda folk, så kallad ersättningsteologi. Detta är inte heller korrekt, för Gud har befast ett evigt förbund med Israel. I Romarbrevet 11:1-2 skriver Paulus:

”Jag frågar nu: Har då Gud förkastat sitt folk? Verkligen inte! Jag är själv israelit, av Abrahams ätt och av Benjamins stam. Gud har inte förkastat sitt folk som han en gång har erkänt som sitt.”

Några verser senare varnar han församlingen för att förhäva sig över judarna (11:16-21). Icke-judarna är inympade i Olivträdet, det judiska folket, och inte tvärt om. Jesus sade att han ska bli herde till en flock som består av både judar och icke-judar (Joh 10:16).

Oavsett anledning – varför skulle man vilja förvägra judarna den glädje det inne-

bär att vara frälst? Det finns alltså ingen anledning till att inte be för judarnas frälsning, tvärt om finns det all anledning. Vi är menade att följa Jesus tillsammans med judarna!

Be för Israels och judarnas frälsning!

Kommer judarna att bli frälsta då? Ja, både Gamla och Nya testamentet talar om det. Sakarja skriver:

”Men över Davids hus och över Jerusalems invånare ska jag utgjuta nådens och bönens Ande, så att de ser upp till mig som de har genomborrat. De ska sörja över honom som man sörjer ende sonen, och de ska gråta bittert över honom som man gråter över sin förstfödde” (12:10).

Som tidigare nämnt sade även Paulus att Israel ska bli frälst när icke-judarna kommit in i fullt antal.

Men vi behöver be för Israels frälsning och för judarnas frälsning. Vi bör be att vi själva får uppleva den nöd som Paulus kände:

”Jag har stor sorg och ständig vända i mitt hjärta. Jag skulle önska att jag själv var fördömd och skild från Kristus i stället för mina bröder, mina landsmän efter köttet” (Rom 9:2-3).

Vi behöver uppleva den bedrövelse som Jesus kände när han grät över Jerusalem, som han visste skulle förstöras för att de inte förstod den tid då Herren besökte staden (Luk 19:44). Vi måste be för att judarna ska lära känna Yeshua, sin Messias – den lidande Messias som dog för sitt lidande folk – och de ska lära känna honom som judar.

De messianska judar som redan kommit till tro, och de messiansk-judiska organisationer och församlingar som ofta ensamma drar det stora lasset vad gäller evangelisation i Israel, behöver också förbön. Vi får ej heller glömma bort att be för att Jesus ska möta den israeliska gisslan som fortfarande lider svårt i Hamas mörka tunnlar.

Slutligen får vi inte glömma att Israel är sammanknutet med Jesu återkomst. Jesus avslutade sitt långa tal till fariséerna med följande ord:

”Härefter kommer ni inte att se mig förrän ni säger: Välsignad är han som kommer i Herrens namn” (Matteus 23:39).

Låt oss be att judarna snart ska få utropa: ”Välsignad är han som kommer i Herrens namn!” ■

MIDNATTSROPET

FÖRLAG

Evangelium i ord & ton!

Vår nya hemsida, med webbutik, är uppe! Nu kan du beställa böcker utgivna av Maranataförsamlingen och andra böcker som vi har på lager. Välkommen!

<http://butik.midnattsropet.se>

KRISTI SMÄLEK – en skatt

Bibelstudium av Hans Lindelöw

Smäleken är nära förbunden med Jesus. Vi ser det både när det gäller förutsägelsen om honom genom förbundet och hur han själv framlevde sina dagar i det nya förbundet. Och vi är kallade att bära hans smälek. Vad betyder det och vad handlar det om?

Vi ska se på några messianska psalmer. Först Psalm 22, som börjar med ropet: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" Ord som Jesus enligt Matteus ropade på korsfästets trä. Den upplevelse som skildras här i Psalm 22 liknar verkligen i allt den korsfästets upplevelse. Dels här i vers 7:

"Men jag är en mask och icke en människa till smälek bland män, föraktad av folket."

Psalm 69 är också en psalm där man verkligen förnimmar den korsfästets suckan och lidande. Det är två sidor av hans lidande. I Psalm 22 möter vi brutaliteten Jesus utsattes för. I Psalm 69 möter vi avgrunden som han upplevde, hur han höll på att sjunka ner i dyn. Den kristna församlingen som vandrar nära honom får göra de här upplevelserna. I vissa länder möter man brutaliteten genom brutal förföljelse. I andra länder möter man den här upplösningen, dyn, som inte är brutal

men förödande på sitt sätt; sjunka ner i dyn eller uppslukas av de stora vattnen.

"Smälek har krossat mitt hjärta så att jag är vanmäktig. Jag väntade på medlidande men där var intet. Och på tröstare men jag fann ingen. De gav mig galla att äta och ättika att dricka i min törst" (Ps 69:21).

Vi kan se på Jesaja också, där Gamla testamentets förbundsfolk är hotat av Assyrien och konung Hiskia sänder bud till Jesaja och uppmanar honom att bedja. Det heter så här i Jesaja 37:3:

"Så säger Hiskia: Denna dag är en dag av nöd, bestraffning och förakt, för fostren har kommit fram till födseln men det finns ingen kraft att föda. Kanske ska HERREN din Gud höra vad Rab-Shake säger, han som hans herre Assyriens kung har sänt för att håna den levande Guden, så att han straffar honom för dessa ord som HERREN din Gud har hört. Be en bön för den rest som är kvar."

Vi går till Nya testamentet och ser vad som finns med i perspektivet i Hebréerbrevets undervisning. I sista kapitlet av hela denna oerhörda undervisning skriver författaren så här: "Låt oss alltså gå ut

till honom utanför lägret och bära hans smälek" (Hebr 13:13). Han visar hur Jesus inte var att upptäcka utan vidare i lagens sammanhang, men ändå fanns han där på ett dolt sätt, till dess han trädde fram och blev uppenbar för Israel då Johannes predikade vid floden Jordan.

Vi ser ett sätt att förhålla oss. Istället för att dra sig undan smäleken uppmanas vi att söka upp den. Vad kan det bero på? Det naturliga är väl att man vill dra sig undan smäleken. Det är det naturliga men inte det andliga. Då finns det något som vi exempelvis möter hos apostlarna i Apostlagärningarna 5, då de hade dragits inför stora rådet och blivit gisslade:

"Och apostlarna gick ut från Stora rådet, glada att de ansetts värdiga att bli förnedrade för Namnets skull" (Apg 5:41).

Vilket sätt att förhålla sig till Jesu namn! Vi ska se på ett ställe i Hebréerbrevet 11:23:

"I tron hölls den nyfödde Mose gömd av sina föräldrar i tre månader. De såg att det var ett vackert barn och lät sig inte skrämmas av kungens påbud."

Vems tro? Mose tro? Nej, det var hans

När jag kom till Maranata på tidigt 80-tal kom jag till en församling jag bara hade hört ont om. Det var ingen som talade väl om Maranata. Man talade bara illa om dem.

föräldrars tro. Det var de som trodde. Vi läser vidare:

”I tron vägrade Mose som vuxen att kallas Faraos dotterson” (v.24).

Nu är det Moses tro. Vad betyder det att han vägrade att kallas Faraos dotterson? Han hade mycket väl kunnat kallas det då Faraos dotter tagit sig an honom när han hade blivit utskickad i vassen. Men han vägrade det. Han ville hellre utstå lidande med Guds folk än att för en kort tid leva i syndig njutning. Som det står:

”Han valde att hellre bli förtryckt tillsammans med Guds folk än att ha en kortvarig njutning av synden. Han räknade Kristi vanära som en större rikedom än Egyptens alla skatter, för han hade blicken riktad mot lönen. Genom tron lämnade han Egypten utan att frukta kungens vrede. Han höll ut därför att han liksom såg den Osynlige. I tron firade han påskan och strök blodet på dörrposterna för att fördärvaren inte skulle röra deras förstfödda” (vv 25-28).

När jag kom till Maranata på tidigt 80-tal kom jag till en församling jag bara hade hört ont om. Det var ingen som talade väl om Maranata. Man talade bara illa om dem. Jag kom till tro i den karismatiska rörelsen eller Jesusrörelsen. Det var verkligen underbara upplevelser men det var lite problematiskt när det kom till det där med att predika Guds ord. Man ville hellre lovsjunga än att lyssna till undervisning. Det är kanske lite orättvist att säga så, för det fanns de som kunde undervisa också.

Att jag kom till Maranata kom på en

gång att aktualisera det här med smäleken. Det fanns nånting av en grundorientering som jag inte hade funnit bland de karismatiska. Här var man inte så noga med att behaga människor.

Människofruktan har med sig snaror, såsom att allting ska passa för alla. Kristenheten ska framställas på ett skickligt sätt så att det tilltalar och kittlar i öronen.

Arne Imsen undervisade uttömmande om de här grundorienteringarna, om att inte till varje pris ta vara på de fördelar som denna värld erbjuder, utan förstå församlingens väsen och att församlingens plats verkligen är där utanför lägret, för att bära hans smälek.

”Genom tron försmäddes Mose”, läser vi. Han hade ju en ställning han hade kunnat utnyttja om han hade velat, en hög ställning i Egypten. Sen fick han fly och skaffade familj i Midjans land. Det hade väl varit bättre om han väntat lite, och de hade kunnat glömma bort alla oförrätter. Då hade han kunnat komma tillbaka med sin familj, fru och barn och verkligen ha det gott i Egypten. Vad fint, vilken fin familj. Tack och lov att du inte har glömt oss, att du kommer tillbaka. Var har du varit? Nej. Genom tron, står det, försmäddes Mose sin ställning i Egypten.

Tron innebar den här grundorienteringen att inte till varje pris söka hålla sig kvar. Han ville hellre utstå lidande med Guds folk än för en kort tid leva i syndig njutning. Han höll nämligen Kristi smälek som en större rikedom än Egyptens alla skatter.

Det är ett oerhört sätt att läsa Gamla

testamentet på, som Hebreerbrevets författare gör, då han identifierar Gamla testamentets berättelse om Kristus med Kristi smälek. Det gör att jag misstänker att aposteln Paulus var författare till Hebreerbrevet. Det är exakt detsamma som vi möter i 1 Korintierbrevet, samma förmåga att i Gamla testamentets berättelse finna Kristus. I 1 Korintierbrevet 10 skriver han om ökenvandringen:

”Bröder, jag vill att ni ska veta att alla våra fäder var under molnskyn och att alla gick genom havet. Alla blev de döpta i molnskyn och havet till gemenskap med Mose. Alla åt de samma andliga mat, och alla drack de samma andliga dryck. De drack ur en andlig klippa som följde dem, och den klippan var Kristus” (1 Kor 10:1-4).

Klippan i öknen var Kristus. Här läser vi att Kristi smälek fanns representerad i den här rörelsen bort från det som representerade en väldigt stor rikedom i världen. Han höll nämligen Kristi smälek för en större rikedom än Egyptens skatter. Han hade sin blick riktad på lönen.

”Genom tron lämnade han Egypten utan att frukta kungens vrede. Han höll ut därför att han liksom såg den Osynlige” (Hebr 11:27).

Typiskt världen, när den lockar och blir försmädd, då blir den hotfull och uppträder på ett skräckinjagande vis. Men Mose lät sig inte förskräckas av konungens vrede, ty därigenom att han liksom såg den osynlige kunde han härda ut.

”I tron firade han påskan och strök blodet på dörrposterna för att fördärvaren

inte skulle röra deras förstfödda" (Hebr 11:28).

Det skedde genom tron. När vi läser Gamla testamentet får vi inte glömma alla de här detaljerna som har med uttåget att göra, och så småningom tabernaklet. Alla detaljerna. Allt det här kom ju till genom tron. Det var en som trodde på Gud och det förstås inte på rätt sätt om vi inte själva äger denna tro. Och äger vi denna tro så borde vi förstå att nalkas honom och undvika att nalkas denna världens mäktige. Det är ett väldigt böneämne.

Kristi smälek var det intryck jag fick då jag mötte maranataväckelsen; det var inte främst människor, personer, stora eller små, utan det var just närvaron, och vi fick hjälp med en oerhörd grundorientering när vi lyssnade på broder Arne Imsen.

Hebréerbrevet 11 går igenom hela Gamla testamentet som en sammanfattning, men visar också på något som 2 Korintierbrevet kallar "samma trons ande". Den som finns hos dem som tror att Jesus är Guds Son. Aposteln Johannes skriver:

"Den som tror att Jesus är Guds son, i honom förbliver Gud och han själv förbliver i Gud" (1 Joh 4:15)

Tron är en underbar gåva. Genom samma trons ande så kommer våra ord och handlingar att läggas till rätta i samma riktning, att nalkas Jesus.

I Apostlagärningarna 7 läser vi om hur

Stefanus gör sin genomgång av hela Gamla testamentet. Han ägnar sig en hel del åt Mose. Stefanus uppträdde i den tidiga kristna församlingen i Jerusalem som snart kom att bli ganska så judaiserande på ett sätt. De släppte inte det här med omskärelsen, och de höll kvar vid Mose lag. Jag vet inte om vi alla gånger kan förstå riktigt, men om man läser Stefanus så förstår man hur de värdesatte lagen och såg Kristus på ett oerhört sätt i det perspektivet att de hade fått lagen. Då Stefanus här talar om Mose betonar han andra saker än hebreerbrevets författare:

"Vid den tiden föddes Mose, och han var vacker inför Gud. Under tre månader sköttes han i sin fars hus, och när han sedan sattes ut tog Faraos dotter upp honom och uppfostrade honom som sin egen son" (Apg 7:20-21).

Det var därför han kunde kallas Faraos dotterson, men han försmådde det.

"Och Mose blev undervisad i all egyptiernas visdom, och han var mäktig i ord och gärningar" (v 22).

Varför nämner Stefanus det här? Var det värt att nämna?

"När han fyllt fyrtio år fick han tanken att besöka sina bröder, Israels barn. Han fick då se hur en av dem blev misshandlad, och han tog honom i försvar och hämnades honom genom att slå ihjäl egyptiern. Nu trodde Mose att hans bröder skulle förstå att Gud ville rädda dem genom hans hand, men det gjorde de inte. Nästa dag träffade

han på några av dem när de slogs, och han försökte få dem att bli sams. Han sade: Ni män är ju bröder! Varför gör ni varandra illa? Men den som hade gjort orätt mot sin landsman stötte undan Mose och svarade: Vem har satt dig till ledare och domare över oss? Tänker du döda mig så som du dödade egyptiern i går? Vid de orden flydde Mose, och han levde sedan som främling i Midjans land där han fick två söner" (vv 23-29).

Här är poängen i vad Stefanus vill säga. Han nämner både Josef som blev kastad i en brunn och bortstött av sina bröder, och Mose, som förebilder på Jesus. Och han slutar sitt tal med det här:

"Hårdnackade är ni och oomskurna till hjärta och öron! Ständigt gör ni motstånd mot den helige Ande, ni som era fäder. Finns det någon profet som era fäder inte har förföljt? De dödade dem som förutsade den Rättfärdiges ankomst, och nu har ni förrätt och mördat honom" (vv 51-52).

Stefanus betonar martyriet för sanningens skull. Vilken smälek att den rättfärdige skulle bli förrådd och dräpt. Vilken smälek och vilken skam är det? Det såg ut som om det var hans egen skam då han hängde på korset och det fanns de som tyckte att det var det också. Han som hänger där, andra har han hjälpt men sig själv kan han inte hjälpa. Vilken förunderlig väg korsets väg är, svaghetens väg. Ska det vara den vägen som kan ge oss nycklarna? Ja, tack och lov, det är det. ■

Daglig undervisning i podcast och radio!

Varje dag kl 8⁰⁰ i Stockholms närradio, 88 MHz

Måndag: Berno Vidén
Tisdag: Paulus Eliasson
Onsdag: Gertrud Johansson
Torsdag: Hans Lindelöw
Fredag: Tage Johansson
Lördag: Yngve Stenfelt
Söndag: Predikoarkivet

Alla program läggs ut som podcast, och kan hittas här:

- Din podcast-app
- maranata.se
- YouTube (Maranata-församlingens kanal)

Lyssna och sprid!

Vart ska du fly med din oro?

Text: Berno Vidén

Vi lever i en tid där oron tycks bli alltmer dominerande. Vi möter människor varje dag som ler utåt, men bakom leendet döljer sig kamp, ensamhet och sömnlösa nätter.

Men mitt i en orolig värld ljuder fortfarande en röst – en röst som inte är från människor, utan från himlen. Det är Jesu röst. Han kallar på varje människa som bär en tung börda, och hans ord står kvar lika sanna idag som när de först uttalades:

"Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila" (Matt 11:28).

Jesus erbjuder inte bara tröst, han erbjuder sig själv. Han är inte en teori, en religion eller en idé – han är verklig hjälp i nödens stund. För att vi ska förstå vem han vill vara för oss, använder han ord som börjar med: "Jag är ..." – eviga löften till alla som söker hopp.

"Jag är livets bröd" (Joh 6:35).

När själen hungrar efter mening och hjärtat törstar efter kärlek, då säger Jesus: Kom till mig. Jag är den som mättar ditt inre. Du behöver inte längre jaga bekräftelse i världen – hos mig finner du mättnad för din själ.

"Jag är världens ljus" (Joh 8:12).

När mörkret sänker sig över tankarna och hopplösheten vill ta över, säger Jesus: Följ mig. Jag lyser upp vägen, jag driver bort nattens skuggor. I mitt ljus får du se att du aldrig är ensam.

"Jag är porten" (Joh 10:9).

Många känner sig instängda i oro och utestängda från friden. Men Jesus säger: Jag är dörren. Genom mig finner du frihet, frid och trygghet. Det finns en väg ut ur den återvändsgränd du tror dig stå i.

"Jag är den gode herden" (Joh 10:11).

Många går vilse i livet, men Jesus är den som känner de sina vid namn. Han leder varsamt, han bär när krafterna tar slut, han söker upp när någon gått vilse. I hans famn finns vila och trygghet.

"Jag är uppståndelsen och livet" (Joh 11:25).

Även i livets mörkaste dal, när död och förtvivlan gör sig påminda, talar Jesus liv. Inget är förlorat för den som sätter sin tro till honom. Han har besegrat döden och ger ett hopp som sträcker sig bortom graven.

"Jag är vägen, sanningen och livet" (Joh 14:6).

När människor på olika vägar söker svar och lösningar, står Jesus där som den enda fasta punkten. Han är inte en väg bland många – han är vägen. Den som följer honom finner sanningen och livet självt.

"Jag är det sanna vinträdet" (Joh 15:1).

När vi försöker klara oss själva, säger han: Stanna i mig. Förbli i mig. Utan mig förmår ni ingenting – men med mig bär ert liv frukt som består.

Kanske är det just dessa ord din oroliga själ behöver höra idag. Jesus säger inte: "Gör dig av med din oro innan du kommer till mig." Han säger: "Kom som du är." Med dina tårar. Med din kamp. Med din tyngsta börda.

Han tar emot dig med öppna armar. Han bär det du inte orkar bära. Han ger bestående frid där världen bara erbjuder tillfällig lättnad. Det är Jesu egen frid vi erbjuds:

"Min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och tappa inte modet" (Joh 14:27).